

HÁRS ERNŐ
Aere perennius

*Azt hiszed, ércszobor az, mi neved fenntartani képes?
 Balga reményt táplálsz, nem véd már meg a bronz.
 Mégha dicső eleink közül is lennél rokon eggyel,
 nem maradandóság üdvét rejti jövőd.
 Bronz és mind, ami fém, romlandóbb lett a cserépnél,
 rátették a kezük hitvány fosztogatók.
 Nincsen előttük gát, nincs angyali, emberi érdem,
 ellopják temetők árnyaitól is a dísz.
 Aere perennius – ezt hányszor zengték diadallal,
 s most, ami biztos volt, gyászos végre jutott.
 Hogy válhatna a szó örökéletivé, ha az eszmény,
 melyhez mérte magát, rablótrófea lett.*

Vándortarisznyám

*Rég elnémult költőket fordítok,
 korok homályán küzdve át magam,
 elem tárul sok fájdalmas titok,
 kihúnyt szikrákat lobbant fel agyam.*

*Több életem van, antik réteken
 eltűnt istenek lábnyomába lépek,
 s lovagi tornán vívnak meg velem
 a Krisztusért páncélt öltött vitézek.
 Penészt virágzó templomfalakon
 az átmeszelt középkort keresem,
 huzatos padlásszobákban lakom,
 a Szajnával ifjítva meg szemem.
 Temetők zugát ásom fel az éjjél
 babonás kuvikhangjai között,
 tudva, hogy az aranybevonta névnél
 különb olykor a sorstól letörölt.*

*Kockát vetek naponta a halállal,
 s tünődöm, meddig tűri, hogy veszít,
 s nem söpri el egy kézmozdulatával
 hívságos életálmom rímeit.
 De megegyezünk: hogyha sort kerít rám,
 kárért nem fog bosszút állni rajtam,
 s kiderül, hogy mit rejt vándortarisznyám,
 melyet cserébe gondjaira hagytam.*